

НИКОДИН
ЧЕРНОДРИМСКИ

МОЗАИК
ОД
МИГОВИ

Скопје 2008 год

СОДРЖИНА

1. БЕЗ НАСЛОВ
2. ПРИСПИВНА УТЕХА
3. БУНТОВНОСТ
4. ВОСКЛИКОТ НА ДУШАТА
5. ГО ЗНАЕЖМОЈОТ КОПНЕЖ
6. ГО ПРЕМИНАВ ПРАГОТ НА ТИШИНАТА
7. ДА НАПИШАМ ПЕСНА ЗА СМРТА
8. ЗГАЗЕНА НАДЕЖ
9. ИЗВОРИ ПЛАНИНСКИ
10. КОШМАР
11. КРУГ ВЕЧЕН
12. КРУГ ВОЛШЕБЕН
13. КРУГОВИ
14. ЛАДЕН ПРАГ
15. МАЈКО ХРАНИЛКЕ
16. МИГОВИ ЛАЖНИ
17. МУЗИТЕ НА ИНСПИРАЦИЈАТА
18. НА ПРАГОТ НА ПРОЛЕТА
19. НИКОДИН
20. НОЌНА КРАЛИЦА
21. НОЌНА СТРАЖА
22. ПЕПЕЛ
23. ПОРОЈ
24. ПРЕКРИВКА
25. ПРОКЛЕТИЈА
26. ПУШТИМЕ ЕДЕН МОМЕНТ
27. РОНКА СРЕЌА
28. СЕМЕ БЛАГОРОДНО
29. СОЛЗАТА НА ФЕНИКС
30. ТАЈНАТА НА ДНЕВНИКОТ
31. ТАЈНАТА НА КОВЧЕГОТ
32. ТВОЈАТА СОЛЗА
33. ТУЃИНЦИ
34. ЗАБОРАВЕНИ
35. ЗАБОРАВИВМЕ
36. ЗАЛУДНО
37. ЖЕЛБА
38. ЗНАМ ДЕКА ЗНАЕШ
39. ЗРАК
40. АМАЈЛИЈА

Без наслов

прапорците замолчија
небото утрово со дождот најави
кавалите се стишаа
гласот свој го чуваа
небото утрово со дождот најави
со грмотевица што утрото го распара
на облаците напиша
денес ангелите молчат
денес песна непеат
денес само слушаат
небото со капки најави
со грмотевица кажа
Ангелот што и Бог го милува
што до престол му седи
денес само една песна ќе запее
за мајка е тоа
во сонот ќе и ја однесе
до перница ќе ја стави
шепот ќе биде тоа
шепот
што и ветер не го слушнал
што и вода не го знае
шепот
што само мајкино уво може да го слушне
денес Ангел
што и Бог го милува
и до престол му седи
за мајка ќе пее
небото ова со дожд го најави.

Песната е посветена на Поп Легендата Тоше Проевски

Приспивна Утеша

Само ветриштата знаат
Каде се крие утешата нежна
Само ветриштата знаат и умет да го најдат
Плачот на дете мало
Само ветриштата знаат и умеат да ја донесат
Утешата што сега е потребна

Само потоците бразаци умеат
Да ја најдат и понесат солзата мала
Што нетака одамна човек ја изгуби
Само потоците бразаци умеат
Да ја најдат и понесат
Како капка ладна на усните му ја стават

Само птиците знаат и умеат
Песната приспивна да ја испеат
сонот мирен да го донесат
Само птиците сега во јато хор прават
сонот евеги полека со песна го носат.

Бунтовност

Рој од мисли секојдневно се раѓаат
во глави се гнездат
идеи новиносат
млади и крши се оваи битија
ново ново носат
старото го отфрлаат
ете бунтовни се тие
не само од идеите
не само од младоста
бунтовноста хранилката
во гените им ги вгради
нова љубов им дари
им рече уште кога беа во утроба
вие сте моите спасители
вие сте моите вистински деца
злоба во вас нема
не сте и неможете од богатства
да бидете заслепени
вашите предци
глуви со векови се
слепи со векови се
неуку со векови се
се им дадов
а тие
со рани тешки ми враќаа
вие сте тие
воините на светлинат
кои светлината ќе ја донесете.

Воскликот на душата

Се загледав себеси во непрегледното пространство
За окото тоа беше поле непрегледно со зеленило исполнето
За душата тоа беше бескрајот недогледен
Се загледав себеси и со времето трка започнав
Од час во час погледот заморен стануваше
Замор тоа беше тежок како идниот час
Душата од радост само со восклик кажуваше
Да не ја прекинувам врвката што се издолжуваше
Да не го запирам летот во место

Се загледав себеси во непрегледното пространство
Се загледав и со умор заминав на починка
Очите задоволни беа
Душата од радост само потскокнуваше
И дадов уште едно ноќно премрежие
Таа излет го нарече и не чекаше ни минута ете тука

Се препуштив на бесконечноста
Течеше како река тивка
Исполнета со милиони надежи и желби
Исполнета со милиони бои и нијанси
Кој сега гласови тивки беа

Се препуштив на бесконечноста
Се додека воскликот и радоста ја слушав
Душата ме водеше низ световите
Ете бајки за многумина се
Ете како сказни чудесни се прераскажани
Од тие кои претходни се препуштија на бесконечноста

На градот од мојата младост

Го знаеш мојот копнеж
Граду мој од спомените
Го чуваш ти некаде сокриен на спилите
Во некоја пукнатите
Каде не е осој

Не го заборавам тоа
Да молчам неможам
Поривот повторно со тебе да бидам
Евего се буди
Место веќе не ме држи

Ноздриве се шират
Од аромата на мофта
Што како ала се налепила на марковите карпи
И како магнет влечи
Знае дека ќе дојдам

Го изминав веќе плетвар
И мраморот зад себе го оставив
Те гледам како трепериш со ноќната тишина
Спиеш со сон на родилка
Несакаш чедото уморот да го втаса

Само еден допир да пуштам
Калдрмата излижана да ја допрам
Повторно приказните и сказните да ги слушнам
Не сум ги заборавил
Но ете повторно сакам да ги чујам

Знам знам граду мој
Полноќ е
Тоа саатот ни го кажува на обајцата сега
Не ги бројам ударите негови
Така побргу ќе дојде утрото

Ти го изваде копнежот мој
Јас ја донесов желбата моја
Заедно сега го створивме мигов што трае
Незнам колку е голем
Но сакам да трае една мала вечност

Прагот на Тишината

Го преминав праготна тишината
Го избрав просторот на молкот
Го заборавив во истиот миг зборот
Небеше така восхитувачки како што зборуваа

Некоја тежина тука имаше
Некој немир околу секаде лебдеше
Некоја мачнина необјаслива гонеше
Некој траор црн се распостилаше

Лаги лаги беа тие
Лаги големи колку денот што трае
Лаги големи колку ноќта што знае
Лаги лаги беа тоа

Лаги беа дека молчењето е злато
Вистина беше дека молкот е само блато
Лаги беа дека молчењето е мудрост голема
Вистина беше дека молкот е болка широка

Лаги лаги беа тие
Лаги големи колку што патеката на животот е долга
Лаги големи колку патеката на животот еширока
Лаги лаги беа тие

Неброени Мигови

Да напишам песна за смрта
Повторно ме натера животот
Простете не зборувам јас
Тоа просторот одекнува со ехот
Вели само смртниците се плашат од неа
Тие кои за вечноста знаат
Како премин ја гледаат

Миговна е само миг трае
Миг кој ни окото не го знае
Миг кој само времето го чува

Сонувачите
Како коњаник ја опишуваат
Кој прави тропот страшен
Незнаат незнаат го знам тоа

Плашливците
.....колебливците
.....среброљубците
Приказни страшни сега кажуваат
Старица грда со лити партали
Ја виделе таква
Лажат лажат
Се лажат прво себеси

Простете можам уште долго
Долго долго да ви кажувам
Но новиот чекор ме кани
Новиот чекор ме носи
Вели времето да не го запирам
Миговите да не ги бројам
Само чекорите да ги правам

Згазена Надеж

Во долината на тишината
Постои едно мало место
Оаза сокриена е тоа
Таму соновите извираат
Ги раѓа едно срце толку мало мало
Мало што на дланка би застанало

Во долината на мракот
Постои едно мало место
Мало како најмалата пештера
Таму светулка една сега чмае
Скршена од болка

Еден ден беше тоа голем и светол
Светол за големи луѓе
Еден ден беше голем
Зол човек што со зло бликаше
Ете од забава друшката на светилката ја згази
Сурово со своите лакирани чевли
На сите седум дена им се фалеше
Дека светулката ја згазил
Не знаеше тој
А којзнае можеби знаеше
Дека тоа е надежта нечија
Надеж која во ноќите некој го води

Во долината на криковите
По години десет
Еве зол човек крици силни пушта
Се плаши од мракот кој го прегрнува тивко
Со стравот го разбуди детето
Го заборава одамна кога беше весел
И со насмевки бликаше
Се плаши од тишината своја
Се плаши и солзите ги тера да блескаат
Светулки да му бидат тие

Извори Планински

бликнаа изворите планински
бликнаа како плачот човечки
плачат евеги заедно
се прегнале прегратка цврста сториле
плачат евеги
а таму во смогот што се собрал
седнале збирно на маса ширна
седнале евеги тие кој маските не ги вадат
седнале и кројат планови
на купчиња зелени гледаат
велат денес мали се
утре пострашни машини ќе создадеме
слушнавме дека длабоко
длабоко во близина на врелото земјино
ете таму е богатството наше
ќе земеме наемници
кој некогаш аргати ги викале
ронки ќе им фрлиме
и тие како кртовите ќе ријат
ќе ријат деноноќно
ќе ријат секојдневно
се додека не го земат
се додека не го извадат богатството наше
тоа е наше
знаеме
никој не треба да ни каже
па зарем од бога не сме обдарени
благословени
од златни лажици да јадеме
под сенка ладовина да седиме
принцезите наши
на девет постели треба да лежат
а овие кутри смртници
па тие се раѓаат за нас
затоа вели еден главешина со стомак голем
у бузи мрсни
гнас да ти е да го гледаш
затоа најдетеги машините
што во утроба земјина ќе влезат
и богатството ќе ни го зголемат
бликнале изворите планински
бликнале знам солзи на хранилката се
бликнале солзите на смртниците

та преградка направиле
и евеги деноноќно плачат
да молат кон бога
залудно
не ги слуша саде темни облаци им праќа
саде бури се тоа
само тоа им остана
со хранилката да плачат

Круг вечен

Трнав од подножјето
На старата и величенствена планина
Животот да го барам
Прва препрека на свиокот
Смрта се испречи
Голема и грандиозна
Со лица илјада
Гласови пријатни, некои крештави испушташе
И во времето прелет ми направи
Пред степа непрегледна ме постави
Рече неznam ни тогаш
Ни сега со каков глас ми се обрати
Кренка да играме
Ти сокриј се каде мислиш
А јас ќе те барам
Кога ќе те најдам прпат ќе ти простам
Ти повторно сокријсе
Кога ќе те најдам вторпат ќе ти простам
Ти сега навистина кријсе
Зошто третпат не простувам
Ја гледав степата
Рамна како тепсија
Овде онде само некое каменче
И неколку осамени дрва
Незнаев дали во камен да се претворам
А и каде да одам
Кога нозеве крвови се сторија
Се вртом во проклетиов круг
Само горе небо
Напред степа непрегледна
Десно степа лево степа
Позади мене степа
Не дошол моментот ни првпат да ми прости
А јас себеси стопати си простив
Тогаш посакав ова само кошмар да е
Но гласот на гавранот ми кажа дека јаве е
И болката од ударот во каменот
Круг кој има почеток
Но нема крај
Се додека папсаш
И чекаш да не ти простат.

Кругови

кругот огнен
Што го створив ете сега
Таму целта ја запишав
Со само еден поглед

Со намерата го благословив
Со зборот го заштитив
Со раката трипати поминав
Така нека биде

Надвор сеништа стоеа
Клетви фрлаа
И од бес пиштеа
И од бес урликаа

Во тој миг знаев
Небото темно ќе стане
Со темнина просторот ќе го прекриа
За темнина насекаде да биде

кругот на земја
Го нацртав со желбата моја
Патеките ги запишав
Со само една мисла

Со намерата го благословив
Со зборот го заштитив
Со раката трипати поминав
Така нека биде

Надвор демони стоеа
Ги имаше стотици
Стрвни и гладни за сласт беа
Чекаа само желбата да ми помине

Во тој миг знаев
Идниот час ме бодреше
Сила чудесна ми даваше
И патека ми покажуваше

Круг во воздухот
Се створи сега во овој час
Од имагинацијата излезе
Бедем голем беше

Со намерата го благословив
Со зборот го заштитив
Со раката трипати поминав

Така нека биде

Насекаде гаврани црни летаа
Злкобни песни пееа
Злото го воздигнуваа
И силата негова ја бараа

Песната милозвучна одекна
Гавраните ги надвикна
Просторот се исполни чудесно
Белината бликна насекаде

Водата покорна стана
Кругот сама го направи
Клокот немирен така и кажа
Знаеше дека така ќе го смири

Со намерата го благословив
Со зборот го заштитив
Со раката трипати поминав
Така нека биде

Само тињата беше незадоволна
Недарувана остана
Гладна беше сега кутрата
Никој не сакаше да ја разигра

Капките ги имаше милиони славеа
Со ветерот друшка направија
Бура да нема
Идила дабиди вечна

Кругот огнен
Од кругот воздушен сила земаше
Кругот воден
На кругот земјен живот даваше

Круговите се вртеа
Зборовите се кажуваа
Целта се формираше
И патеката се градеше

Круговите
Со намерата ги благословив
Со зборот ги заштитив
Со раката трипати поминав
Така нека биде

Мајка Хранилка

ние будните чувари
носителите на светлината
мајко хранилке
еве сега од мракот избегавме
кај тебе дојдовме
о мајко хранилке
вест ти носиме
знам дека надеж е тоа твоја
со меч од збор
со меч што темнина коси
ние
чуварите на светлина
будни ќе те чуваме
рикот твој го слушаме
о мајко хранилке
ријат во тебе
тие еј злбници
што саде пари со прсти бројат
што саде машка снага пијат
и мајко хранилке
ријат безобзирно во утроба твоја
о мајко хранилке
ние чуварите и носителите на светлината
о зборот го зедевме
со збор да те браниме

Булеварот на Вревата

Одбегнувам да се дружам сам со себе
Тогаш се будат спомените од минатото
Лукави се ќе доползат до моите колена
Бараат да ги нахранам со мојата тага
Бараат да им сервирам од јадот собран
    Ги отурнувам благо
    Подалеку од мене им шепотам
    Оставете ме сега тука на ова место
    Оставете ме во погледот да уживам
    Збеснуваат во мигот
Го слушаат зборот што го мразат многу
Одбегнувам да се дружам сам со себеси
Брзам да стигнам на булеварот широк
    Таму има гласови многу
    Брзам кон булеварот.

Орото на Љубовта

Музите на инспирација
Со восхита своја полноќта ја чекаа
Кога часот нивни дојде
О така волшебно и нежно
За раката ме допреа
И кон реката на идеите ме понесоа
Со криљата свои лицето ми го ладеа
И времето го запреа

Рекоа
Вечноста ја носиме
Кога на брегот стигнавме
Глетката беше таа која здивот го запираше

Повторно рекоа
Тоа беше песна заносна
Седни под гранките на врбата
Не е таа жална
Закрилник на треперите твоје е
О знај ти кој ги впиваш желно
И чедно погледот го пушташ

Нимфите ги намавивме
Евеги
Само што струните не го затегнале
Зарем не го слушаш воздухот како трепери
Смириго ти смириго срцето твоје
Ритамот нека потскокнува подоцна
Сеуште не е време

А сега
Самовилите евеги
Зарем не ги гледаш
Отвориго срцето и погледај ги
Со косите свои о така заносни се
И водата ја натераа
Немирна да биде
Клокот клокот да прави

Струните одекнаа
Песната ја кажаа
Песната ја запеаа
Да не заборава
Да се запамети

Патеката на љубовта
Само што трпеливо започна да се гради
Напред илјада бакнежи се распослаа
Позади двеста воздишки останаа

Крикна во часов овој
Закрилникот на вљубените
Месечината блескава
О прокетница ли станав
Ете дозволив и мене темнината да ме прекрие
А таму двајца вљубени
Чедно светлоста моја ја чекаат
О проклетница ли станав
Сега со зрак еден прошка од ним ќе побарам
Знам каде се
Знам како ќе ги најдам
Во срцата нивни ќе сирнам
И таму седалото ќе го видам

Блесокот златокосен мракот го растера
И капките ситни тоа го видоа
Блеснаа небаре сафири се
Си намигнуваа едни на други
И кикот нечујен ете направија
Среќни среќни беа
Вљубените ги чекаа тука да поминат

Кога одалеку трубите затрубија
Молк настана
Луѓето здивот го сопреа
Птиците песната
Ветерот силата ја скроти
Само шепотеа меѓу себе
Љубовта ќе помини
О така волшебно ќе биди
Бајки нови сега ќе раскажуваме
Бајки невидени
Бајки досега неслушнати
Бајки и сказни за двајцата вљубени.

Само во осамената трошна куќарка
Љубомората од бес киптеше
Со очите во небоето гледаше
И за себе шепотеше
Не ликувај така победоносно
Чувајсе чувајсе добро Аморе
Чувајсе добро кога ти кажувам

Кога уморот тебе ќе стигне
Кога ќе посакаш сонот да те понесе
Чувајсе јас ќе доползам до само едно срце
Стрелата твоја ќе ја извадам
И сласта своја ќе сладам

Зависта која сокриена во тревата беше
Само тивко и шепна на љубомората
Ако мислиш дека сила ќе немаш
Препуштими мене
Умеам јас со тие чедни срца
Кој на сешто треперат
Воздишка една ќе му подарам
Која отровна сласт ќе има
Ќе видиш ќе свене за час
А тоа е мојата сласт

Тагата тага срамешливо си замина
Знаеше дека е победена
Го призна срамно поразот
И тргна во поход нов
Нечије срце да зароби
Со темни мисли да обвиа

Рамнодушноста сеедно и беше
Трпелив миг чекаше
Само од страна гледаше
И на сите им се чудеше

Немирот во дувло едно темно замина
Се сокри да не го исмејуваат сите
Им рече
Не ме барајте мене
Овде не е моето место
Премногу блескаво е
Премногу светлина има

Копнежот од возбуда неможеше
На место ниедно да се скраси
Кутриот тој
Чекаше вревава да се смири
И победоносни да зачекори

Донего шепотот стоеше
И сила невидена му влеваше

Го бодреше постојано
Го тешеше трпелив уште малку да биди

Патеката на љубовта
Само што трпеливо започна да се гради
Напред илјада бакнежи се распослаа
Позади двеста воздишки останаа

Месецот силно блескаше
Копнежот оро водеше
Шепотот сила даваше

На прагот на пролетта

Поминаа многу расцутани пролети
Откако те видов првиот пат
Беше среќна безгрижна тогаш
Или така само мислев
Го сакаше животот
И живееше во него најдобро што можеше
И јас
Сакав да го искористам
Минатите лета
Што ги носев на грбот
Сакав
Да те направам значајна
Да се сеќавам
Знаеш целиот живот
И беше така
Те стретнав едно утро
Кога пролета во раниот мамурлак
Додека го оставав сонот
Ми подари црвена роза
За која ме натера
Завет еден да дадам
Да ја чувам
Пазам и негувам
Ако треба
Тогаш ми рече нежноста нејзина
И со солзи да ја заливам
Те зедев нежно во грубите раце
Како реликвија света
Во срцето
Пиедестал величествен изградив
И таму те ставив
Ореол блескав
На главата го гледам
Не светица да те сторамтуку
Туку факел еден сам да ми биди
Кој ќе ми свети
Во ноќите темни
Кога ете ќе бидам сам
Во пролета волшебна
Оган еден чувствувам
На усните мои
Кој ете уште ме гори
И постојано со сеќавања ме буди
Осетив што значи трепер на тело
Кога ќе го спомена твоето име....
Па макар и во мислите мои

Ноќна Стража

Не ме викајте поет
Зошто не сум тоа
Само сум сонувач
Со звезди во очите

Повеќе наликувам
Па нели
На дон кихот
Кој се бори со соништата

Ги собирам по тротоарите
Ете така ефтино ги фрлаат
Тие кој имаат идеали високи
Ги оставаат без ронка милост

Можеби затоа утрото ме сака
Му пејам прекрасни песни
Го развеселувам за весело да биди
А тоа како возврат
Свежината ми ја дава

Во денот пријателите ги бирам
По очите што исполнети се со топлина
По насмевката што ведрина носи
И никогаш не сум погрешил

Тажен сум
Кога ќе го видам и скитникот тажен
тажен сум
кога дождот ладни капки истура

но повторно зачекорувам со нов чекор
зачекорувам и не застанувам
исто како дох кихот
за ноќна стража се спремам.

Пепел

во бесот тој
хранилката
песокот пустински го крена
пепелот вулкански го понесе
да го истури
да го посее
планински патишта да избрише
да затвори
никогаш да не се отворат
побесна од неразумноста
побесна од дрскоста
бесна ја сторија
прво беше само лута
и знаеше како мајка да се налчуту
побесна сега
ја ранија
во срце и влегоја
овие неразумни битија
кој секаде се фалат дека се дел
од една модерна цивилизација
побесна
и во бесот сеќавањата ги носи
мајката хранилка
луѓе пештерски беа
почита и ја имаа
и ја сакаа
со сета своја душа
дарови и принесуваа
и секогаш благодарам кажуваа
потоа потпораснаа неукы беа
но сепак се уште почитта и ја имаа
и и ја даваа
пораснаа овие луѓе
за возрасни ги знае
учени преучени
но од даровите на мајката природа
збеснаа и во луциднсота своја
посакаа тогаш
господари нејзини да бидат
побесна
песокот пустински го крена
пепелот вулкански го понесе
во облаците сега писмо им пишува
знае дека многумина ќе го прочитаат
вели

ова ви е последна опомена
следен пат нема да има
суро̀ва ќе бидам
сурово ќе ве казнам
како што сте сега
вие луѓе неразумно
на лелеците мои
така и јас
на врсоците ваши
глува и слепа ќе станам.
побесна
песокот пустински го зеде
побесна пепелта вулканаска ја крена.

Порој

капка по капка зароси
капка по капка капна порој стори
порој стори нечистотија однесе
мајка се побуни гнасотилаци да очисти
деца млади едри
им рече тивко со глас
кој ехо во нивни души беше
на брегот вие сега стоете
таму е чисто
на брегот вие сега седете
таму е безбедно
остров од брегот ќе сторам
така најсигурни ќе бидете
капка по капка капна рано во утро зароси
капка по капка капна
порој страотен мајка хранилка стори
рик чудесен рикна
рик што врелото го испушти
порој страотен стори
гнасотилаци нечисти носи.

Прекривка

Ноќва лагата ме покри
Со својата тешка покривка
Ноќва повторно го слушам рапавиот глас
На ете тоа сенило
Се припило и излузијата ми ја носи
Незнам дали цинично да се насмеам
Не подобро ќе биде
Само блед поглед да пуштам
Ќе го прекриам ништавилото
И ќе го направам целосно исполнет
Прекрасно е зарем не
Темнината овде онде ќе ја обоам
Шаренило чудно ќе направам
Нека биде барем таа весела
Колоритна
Незнам дали да насмеам
Но вечерва
Навистина навистина
Сам со себеси зборувам
Навистина вечерва
Лагата ме покри
Со својата тешка прекривка

Ронка среќа

Го гледав секојдневно малото дете
Кое седеше така осамено на камениот мост
Само подадената рака за ронка милост на него беше останала
Ништо друго на него немаше исполнето со живот
Браздите кои му ја изорале душата
Наутро започнуваше со солзи да ги полни
На градите наместо срце грутки бигори се гледаа
Тврди и оштри исто како и мраморот на кој седеше
Да го видеше некој првпат ќе помислеше
Дека е дел од тој камен
Го изделкал некој добар вајар
Но тоа беше само едно од многуте кипови со подадена рака
Секое утро во десната рака пара му пуштав
На левата рака геврек му оставав
Напати и кровна блага
Не се чувствував голем
Или дека сум направил големо дело
Но неговите сини очи зборуваа дека сум голем
Неговата насмевка раскажуваше нема песна
Песна во која ме опејува како херој негов
Отспротива
Само на дваесетина метри
Во де*елата сенка на липата
Седеше и се сладеше творецот негов
Црн беше
Но повеќе во душата отколку на кожата
Капките ладно пиво со сласт ги тураше во грлото
А до него
Уште едно суштество кои беше поцрно од првото
На лик беше само жена
Жена која во утробата своја го носела детето мало
Го носела сега сласт да и носи
Се сладеше со шербет благо
Го заливаше со црно турско кафе
Кога пивото заврши
И шербет го немаше
Решија повторно за некое ново пиво
И уште неколку шербет благи
Нов живот да донесат
Заминаа некаде во рушевината што беше блиску
Заминаа весели и расположени
За идната година повторно на камениот мост
Донесат некој нов кип
Кој од намерниците ќе им измами некоја пара
Поминував секој ден на камениот мост
И се чувствував засрамено
Што овие луѓе се дел од човечкиот род.

Тајната на дневникот

Знам за едно место големо колку бесконечноста
Мало колку погледот изгубен
Знам за едно место каде среќата е тага голема
Каде радоста е товар голем
Го знам но и го знаат
И другите поети
Но во своите тајни дневници го чуваат
Прво во срцето свои го создаваат
Потоа со ронки од душата го хранат
Со солзи горчливи го заливаат
Како цвеќе го одгледуваат
Кога осаменоста ќе ги пронајде
Од мирисот негов се опијануваат

Го знам тоа место
Но сеуште во дневникот не сум го напишал
Листовите ги собирам
Со конци ете утре ќе ги врзам
Со чворови дванаесет ќе заврзам
И така дневник ќе направам

Знам и затоа пишувам
Некои сега ќе се налутат
Тајната голема што ја откривам
Некои клетви можеби ќе фрлат
Некои отпадник ќе ме наречат
Сеедно ми е
Знам за тоа место
Знам и затоа пишувам

Твојата солза

Во секоја твоја солза
Ги гледам твоите очи
Во секој твој трепер
Го слушам твоето срце
Во секој нареден миг
Се гледам себеси

И сега само сонцето го барам
Облациве да ги растргне
Повторно евеме
Со тебе да тргнам

Кога само би знаела
Ме демнат демоните да ме растрнат
Љубоморни се веќе три дни
Тие ги донесоа овие темни облаци

Некаде во далечината
Ги слушам ангелите слават
Повторно малиот свет го создадоа
Светот во твоето срце

Со секоја твоја солза
Ги гледам твоите очи
Во секој твој трепер
Го слушам твоето срце со ритамот немирен
Во секој нареден миг
Ја чувствувам топлината на сонцето

Туѓинци

Се стретнаа двајцата туѓинци
Во ниеден ден
Се стретнаа на ничија земја
Која секој ја посакуваше
Се стретнаа на мостот кој не беше изграден
Но стоеа на неговата средина
Се стретнаа зошто и тие беа повикани
Како и другите туѓинци
Во недојдениот ден
Да го направат дојден
И да ја поделат земјата
Да не биде проклета
Да не биде ничија
Туку сечија
За секој намерник
Било за зло
Било за добро

Круг Волшебен

Маглата густа се развлече во долинава
Се завлече во секоја шуплина
Го исплаши скитникот
Литите алишта на него се тресат
Душата му трепери
Патот го изгуби до дупката која дом му е
Дупката некои пештера ја нарекуваа
Со мал наслон карпа беше
Гледа и незнае каде
Виешот одвратен се огласи
Волциве самотници го тераат на место да не стои
Барем во круг да се врти
Со секоја стапка маглата е се погуста
Со секој чекор стравот е се поголем
Лити алишта
Беден живот од други подарен
За скитникот сега има висока цена
Бесценет е зане добро
Чекори
Не така брзо како вчера
Споро со поглед впиен во земјаго тера напати да побрза виешот
Морниви го полазија знае дека е гладен самотникот
Го познава кога вие вака
Но проклетиов круг крај нема

кошмар

Сонував еден кошмар црн
Сонував кој утредента стана стварност
Стоев во дворец голем
Пред престолот на купидон
Во рацете стрелата негова ја држев
Со три капки крв на неа
Капнаа кога ја вадев од срцето мое
Ја држев и глава наведната ми беше
Неможев во очи да го погледнам
Само ја оставив пред нозете негови
Не го завртив грбот
Туку ползечки излегов од блескавоста
Видов само
Слугите на купидон во шок беа
Никој досега стрелата не ја вратил
Излегов од сонот
Видов само дека преградката ми е празна
Видов само дека секаде околу студенило
Видов само една безличност

Проклетија

Ја пропуштив шансата
Еден ден да ти пријдам
И така нежно да те прегрнам
Ја пропуштив
И сега кутрата ја гледам
Умира во агонија

Злосторник станав
Џелат крвник наречете ме
Нема да се лутам
Покорно ќе ја наведнам главата
И со темнината на ноќта ќе се покријам
Во ладната самотија ќе се скријам

Клупите на вљубените сега ме проколнуваат
Од себе ме туркаат
Ако велам со шепот
Така и ми треба
Проклет да сум навистина проколнат сум
Тоа и го заслужувам

Булеварите светли не ме сакаат
Кога поминувам светилките се гасат
Пеперутките со презир ме гледаат
И на фенерите им кажуваат
Евего злосторникот поминува
Не му го осветлувајте патот

О проклетство проклетија
Во која ли бездна на очајот да рипнам
Ги има неколку пред мене
Во која ли бездна на тагата да влезам
Ги има неколку пред мене
Да влезам и со чемерот да се бетонирам

Пуштине еден момент

Пуштине само еден момент
Твоја солза да бидам
Лицето бело да ти го измијам
Трагите од тагата да ги избришам

Пуштине само еден момент
Твој шепот да бидам
Треперот на срцето да ги смирам
Трагите од тагата да ги избришам

Пуштине само еден момент
Сон да ти бидам
Кошмарите црни во понор да ги носам
И така трагите од тагата да ги избришам

Пуштине само еден момент
Дел од денот да ти бидам
Идниот час со насмевка да го исполнам
Трагите од тагата да ги избришам

Пуштине само еден момент
Пуштине зошто времето мине
И обајцата знаеш добро дека ќе не збриши
Само прашина ќе не направи

Тајната на ковчетот

Ја пронајдов пожелтената хартија
Во ковчетот оставена којзнае кога,
Празна беше
Само две дамки имаше на неа
Потемнети од времето поцрнети
На солзи ми заличија
Кои капнале
И никогаш хартијата напишана небила
Празна и кршлива
Како ја држев
Така потешка стануваше
Така буквите невидливи ги видов
Така полесно можев да ја прочитам
Сега кога знам зошто капнале тие солзи
Сега кога знам зошто само дамките се видливи
Неможам дави кажам
Би бил злосторник
Тајна голема ќе откријам
Тајна што срцето ја заклучило
Тајна што душата ја пишувала
тајна што со две солзи ја запечатила
ја оставив каде што беше
некаја нека времето се слади со неа
некаја нека вечноста ја чува
некаја нека остане тајна нераскажана

Ладен Праг

Часовникот отчука полноќ
Точно кога трубите трубеа нов ден
Точно кога кога шепотите шепотеа
Само љубовта на еден праг застана тажна

Беше правлив дури три прста
Беше ладен како спомен заборавен
Беше непречекорен
Беше осамен

На прагот вечерва тука
Никој не ја пречека
Немаше никој
Само две очи насолзени
Кои празно во аголот гледаа

Ноќна Кралица

Станав незасите на миговите
Нежни благородни
Ми ги подаруваш постојано
Ти моја кралица на ноќта

Евего овој миг е празен
Потполниго со твојот шепот
Јас ќе го земам така чедно
Во пазувите ќе го ставам

Погледнија месечината
ни намигнува така занесено
Волшебничка е таа
Погледнија како слатко се смее

Се разбудија страстите
Се разбрануваа брановите на душата
Бурата започна
Сега ноќта лута ќе биди

Срцето мое со пајажина ќе го затворам
Леплива и силна
Нека ги влече твоите допири
Мојот лек за утрото што доаѓа

Насмевката како браник ќе ја ставам
Од усните ќе ти ја украдам
Моја кралица на ноќта
Што и темнината ти се поклонува

Станав незаситен на миговите
Зависник од страста станав
Подарими уште еден миг
Моја кралица на ноќта

Семе Благородно

Мислите ги растурам ете сега
По земјава црна
Некаде е ума тврда
Семе благородно да станат
Снеговите ги чувствува
Ќе ги покријат со белилото
Стапалки овде онде ќе направам
Тоа мала трага ќе биди
Така патека ќе им изградам
Така ќе знаат во кој правец да одат
Мислите ги растурам по земјата
Овде сега камењар е
Малку црна земја
Но утре
Или напролет
Поле зелено ќе биди
Поле црвено ќе биди
Поле жолто ќе биди
Мислите ги растурам сега
По земјава црна
Мислите ги растурам
Семе благородно е тоа

Солзата на Феникс

Во сонот го видов Феникс
Беше така тажен
Низ солзи прозборе
Рече товар тежок носел
Уште пред илјада години
Но ти
Ми рече со глас човечки
Ти кој тантал го носиш во името
Ти кој прометеј го имаш во срцето
Ти кој мене си ми близок
Земи само една моја солза
Лековита е таа
Товарот твој ќе го направи полесен
Болката ќе ја направи поднослива
А кога пепел ќе се сториш
Тогаш раѓањето твое ќе биде
Земија солзата
носија во близина на срцето
Амајлија нека ти биде
Земија и чуваја
Патот до срцата ќе ти го отвара
Од зло ќе те штити
Знам
Повторно со глас човечки проговори
Не си зол
Но како зол те гледаат
Злото го презираш
Но како магнет со презирот го привлекуваш
Земија и добро чуваја
Наслутувам
Нови понори злото ти спрема
Нови жртви бара
По нови макадами ќе те пушти
На нови ридови од болка ќе те искачи
Ти пак не се плаши
Само солзата земија
Во мракот на дланка ставија
Светлост ќе ти биди
Кога стравот ќе ти се доближи
До срцето ставија
Кога очајот ќе затропа
Само малку вкусот нејзин пробајго
Сега земија и одиси
Еве новиот ден те вика
Еве новиот ден те чека

ЗАБОРАВЕНИ

Заборавени, оставени, отвлени

скитаат етеги

не се скрасија никаде

не понесоја нисто

не сакаа бремето да го носат

не сакаа повторно во лујни да влегуваат

И светлината ги измами

И мракот не ги сака

пелинот сега за храна го имаат

празнината за поткрепа ја земаат

усте тоа им остана

И тоа е малку

еци гласот во вечноста

со светлината си играа

во мракот се криеа

пис беа

И рода своја саде плукаа

И розба своја саде глодаа

некаги

И тоа им е малку..

ZABORAVIVME

ZABORAVIVME

KOGA POSLEDEN PAT SE SMEEVME

ZABORAVIVME

KOGA POSLEDEN PAT KAZAVME

DOBRO UTRO

ZABORAVIVME

KOGA POSLEDEN PAT ZAPEAVME

ISKRENO OD SRCE

ZABORAVIVME

KOGA POSLEDEN PAT

SE RADUVAVME NA IZGREJSONCE

DA SEGA

SAMO JADOVI SLUSAME

SAMO PREKOR KAZUVAME

SAMO KLETVI FRLAME.

ЗАЛУДНО

Залудно бесе само снн да се носат
залудно И хаотицно
неред донесоа
мозеби повејке на илузија лицат
мозеби
но празнинава е голема
безната е длабока
И сега повторно мислам дека илузијата
мокна ли ке биди
сила ли ке има
преку бездната мост да изгради
патека да постави
за врвез да биди
или залудно е
или нека теце илузијата.

ЖЕЛБА

ИсЧекувана со денови

добиена со мигови

Живее со сонот

или беше во денот

трае колку трепет

силна е колку ромор

заминува неЧујно

исто како што дошол

со мисла створена

во Часот осамен

со мисла нејасна

во Часот исполнет

со светлост опсјајена

Желбата е таа

ниЧија и сеЧија

никаде и секаде.

ZNAM DEKA ZNAAT

GO CEKAM GRADOV DA POTONE VO SON

TA TOGAS

DA JA OTVORAM DUSATA

I SO FENERIVE STO ZIVURKAAT

DA GI SPODELAM MISLITE

ZNAM DEKA ZNAAT

TIE DA SLUSAAT VNIMATELNO

ZAREM POPUSTO

PEPERUTKITE BI SE SOBIRALE

ETE OKOLU NIV

ZAREM POPUSTO

BI SI GI NAGORUVALE KRILCATA

AKO NE ZNAAT DA SLUSAAT

ZNAM DEKA ZNAAT

I NE POPUSTO

OD NIV BEGAAT SENKITE

KRIEJKI SE VO TEMNITE SOKACI

ZNAM DEKA ZNAAT

I ZATOA

VECERVA NIV KE IM JA OTVORAM DUSATA

ЗРАК

Го запрасав осаменикот
зосто само тазно го гледа сонцето
а тој без да се заврти
несимнувајкиго погледот од висоцините
само тивко проговори
кое повејке лицесе на вапај за помош
го загубив зракот
сто ме водесе во темнината
незнам мозеби И сонцето ми го украде
та затоа безгризен цовеку гледам
не молби му прајкам
туку цекам кога со утрото играта ќе ја поцнат
одпазувите му ја земам
таа е моја
мој е зракот светол
та ова утро безобразно ми избега
сонот ми го остави
цекам
цекам И ке цекам постојано.

Амајлија

Љубовта моја на олтарот ја оставам
со света вода ќе ја попрскам
и амајлија моќна за те*е ќе направам
во сонот што сал мир ти носи ќе ти ја подарам
не плашисе и не грижисе ти само земија
во твоето срце грижливо чуваја

облаците темни знам бури ќе ти донесат
луѓето зли зборови лоши за мене ќе ти кажат
дилемата проклета тогаш ќе те обземе
ноќта немир ќе ти донесе да не знаеш во што да веруваш
прашаја самотијата таа ќе ти одговори

кога тагата тепихот од солзи ќе го постели
чемерот патеките со грижи ќе ги нареди
очајот мрежа пајакова околу те*е ќе сплети
ти само тивко прашајго твоето срце
еден факел со надежи многу ќе ти даде

наутро насмевката на усните ќе ти ја стави
напладне песната како река ќе течи
навечер повторно со сонот ќе пловиш
носија амајлијата која од вечноста ја зедев
недаваја на очи урокливи да ја видат

ЗА АВТОРОТ

Никодин Чернодримски род 1964 год во преградите на древниот Марков Град Прилеп, уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град, каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува, да ги опејува, и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки. И покрај благодетот кој му го подарил животот, сепак немирниот дух на Чернодримски не може да се скраси на едно место, после заврѓувањето на средното училиште, го напушта градот и заминува низ Македонија, каде престојува во повеќе места кратко, но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин, начин кој не е секојдневен и обичен, да на крај со доаѓањето во Скопје, за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место, кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана, неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори. како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел, твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила, и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

1. Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
2. Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
3. Балканска Рапсодија
4. Дневникот на еден сонувач
5. Крилати Сни
6. Месечеви Сонети
7. Мој Роде
8. Мозаик од Мигови
9. На Спилите им Раскажувам
10. Осамени монолози
11. Пагански Стихови
12. Пелин Вода
13. По Патеките на Орфеј
14. Шепотот на Скриениот Дамар
15. Трагач по Илузии
16. Заборавени Спомени
17. Прилепско Ехо

ПОЕМИ

1. Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Араќиново 2000 год
2. Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
3. Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
4. Катадневно Тркало
5. Монолог со Паметникот
6. Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

1. Бразда
2. Од Сонот до Јавето
3. Затворени Кругови
4. Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

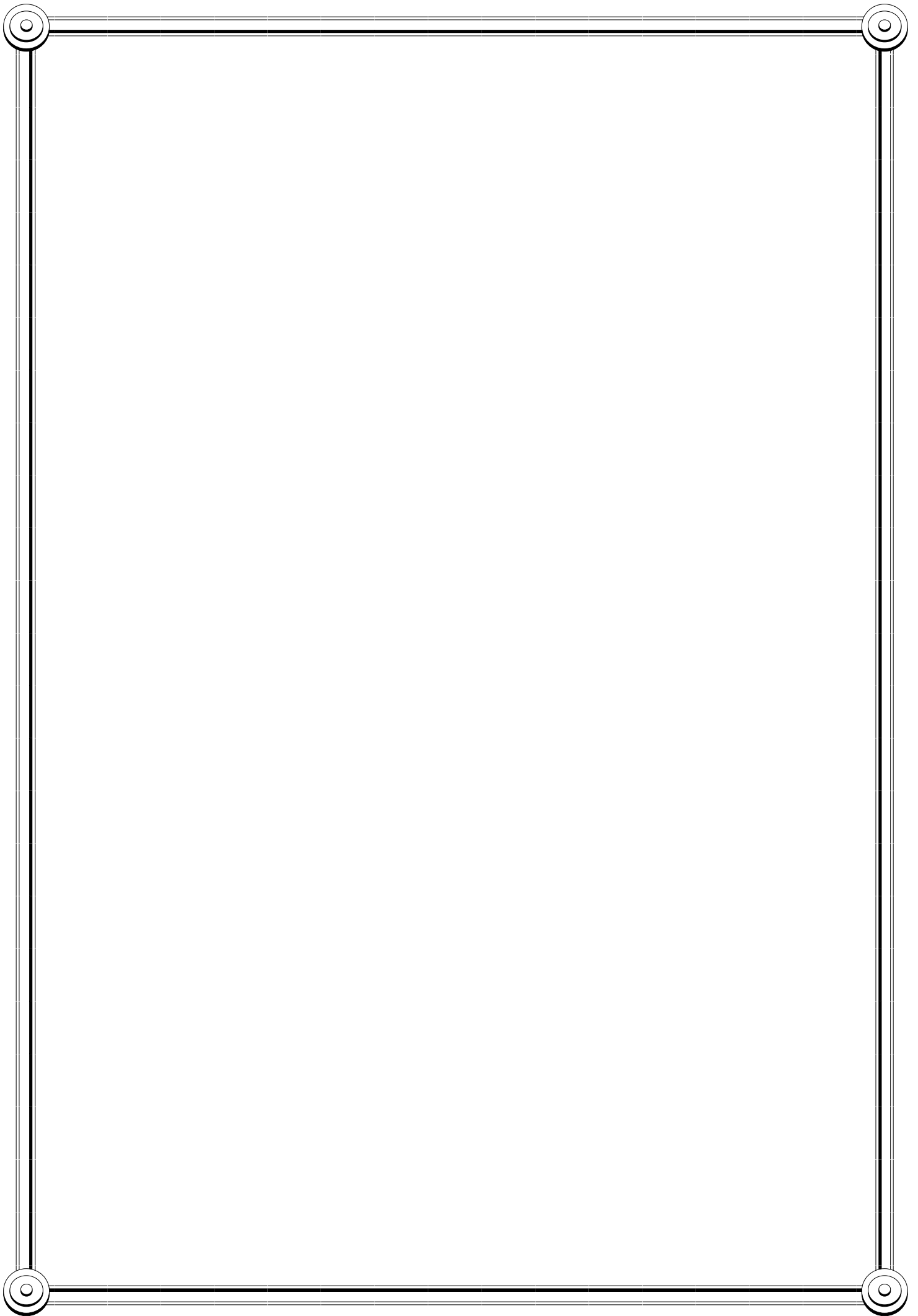
1. Кара Севда
2. Тајната на Нормандови
3. Првиот Ангел
4. Приказна која не требало да биде расказана никогаш

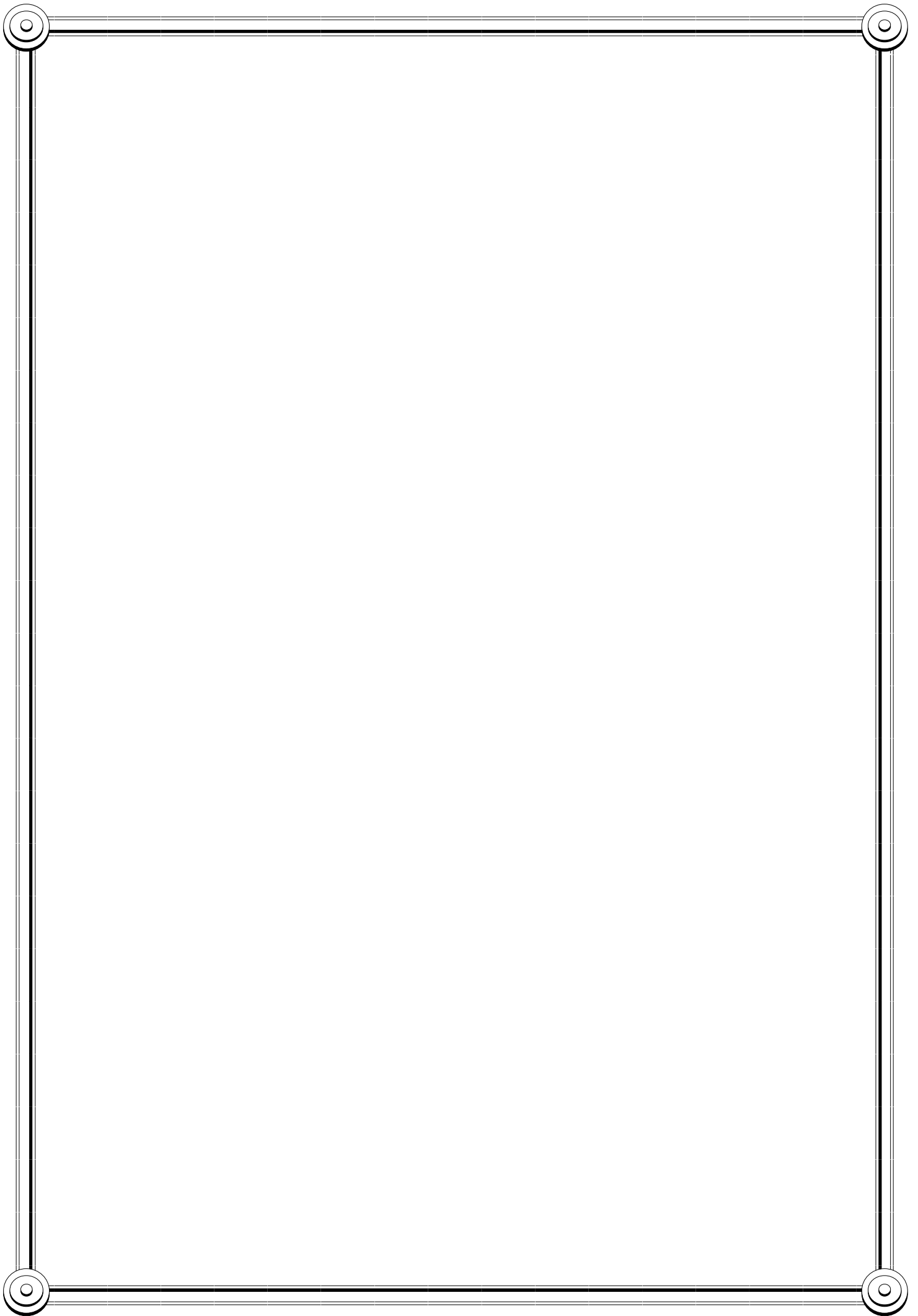
ДРАМА

1. И сега шо

МОНОДРАМА

1. Ало диоген на Линија

[Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported](#)

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
  - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
  - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
  - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.